

2. art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz wymóg ochrony przed arbitralną ingerencją władzy publicznej w sferę prywatnej działalności osoby, ponieważ Sąd orzekł, że prawo podstawowe do nienaruszalności miru domowego nie wymaga, by decyzja Komisji C(2017) 1054 final:
- (i) ograniczyła w czasie wykonywanie przez Komisję jej uprawnień kontrolnych; i
 - (ii) ograniczyła osoby i pomieszczenia, które mogą być kontrolowane;
3. art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ Sąd orzekł, że system prawny mający zastosowanie do kontroli Komisji jest zgodny z prawem podstawowym do skutecznego środka prawnego.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 5 października 2020 r. w sprawie T-254/17, Intermarché Casino Achats / Komisja, wniesione w dniu 21 grudnia 2020 r. przez Intermarché Casino Achats

(Sprawa C-693/20 P)

(2021/C 62/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Intermarché Casino Achats (przedstawiciele: Y. Utzschneider, J. Jourdan, C. Mussi, S. Eder, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Częściowe uchylenie wyroku Sądu z dnia 5 października 2020 r. wydanego w sprawie T-254/17, w zakresie, w jakim w części oddalił skargę wniesioną przez Intermarché Casino Achats o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 9 lutego 2017 r. wydanej na podstawie art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Tute 1) oraz w zakresie, w jakim obciąża skarżącą kosztami postępowania;
- Stwierdzenie nieważności art. 1(a) decyzji Komisji z dnia 9 lutego 2017 r. w ww. sprawie AT.40466;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo oddalając zarzut niezgodności z prawem art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia nr 1/2003 ze względu na brak odpowiednich środków odwoławczych od przebiegu kontroli, co nie jest zgodne z wymogami skutecznego środka odwoławczego usankcjonowanego w art. 47 Karty praw podstawowych i orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.

W zarzucie drugim wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo stwierdzając, że dokumenty przedstawione przez Komisję w celu wykazania istnienia poważnych oznak naruszenia w dniu kontroli mogły zostać uwzględnione bez zachowania formalizmu nałożonego przez rozporządzenie nr 1/2003 i rozporządzenie nr 773/2004. Uchybienie to podważa wniosek Sądu, że Komisja dysponowała poważnymi przesłankami wskazującymi na istnienie naruszenia, o którym mowa w art. 1 lit. a) decyzji w sprawie kontroli. Odmawiając stwierdzenia nieważności art. 1 lit. a) decyzji w sprawie kontroli, Sąd naruszył tym samym prawo do nienaruszalności miru domowego, o którym mowa w art. 7 Karty praw podstawowych.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo stwierdzając, że prawo do nienaruszalności miru domowego, o którym mowa w art. 7 Karty praw podstawowych, nie wymaga, aby decyzja w sprawie kontroli przewidywała ograniczenie czasu trwania kontroli i odmawiając stwierdzenia nieważności decyzji na tej podstawie.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 października 2020 r. w sprawach połączonych T-389/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 do T-414/19, T-416/19 do T-418/19, T-420/19 do T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19 do T-454/19, T-463/19 i T-465/19, Coppo Gavazzi i in. / Parlament, wniesione w dniu 28 grudnia 2020 r. przez Marię Teresę Coppę Gavazzi i in.

(Sprawa C-725/20 P)

(2021/C 62/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maria Teresa Coppo Gavazzi, Cristiana Muscardini, Luigi Vinci, Agostino Mantovani, Anna Catasta, Vanda Novati, Francesco Enrico Speroni, Maria Di Meo, Giuseppe Di Lello Finuoli, Raffaele Lombardo, Olivier Dupuis, Leda Frittelli, Livio Filippi, Vincenzo Viola, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Sergio Camillo Segre, Stefano De Luca, Riccardo Ventre, Mirella Musoni, Francesco Iacono, Vito Bonsignore, Claudio Azzolini, Vincenzo Aita, Mario Mantovani, Vincenzo Mattina, Romano Maria La Russa, Giorgio Carollo, Fiammetta Cucurnia, w swoim własnym imieniu oraz jako spadkobierczyni Giulietta Chiesy, Roberto Costanzo, Giorgio Gallenzi, jako spadkobierca Giulia Cesarego Gallenziego, Vitaliano Gemelli, Pasqualina Napoletano i Ida Panusa (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy T-453/19, Panusa/Parlament do ponownego rozpoznania co do istoty przez Sąd;
- stwierdzenie nieważności spornych decyzji w odniesieniu do wszystkich wnoszących odwołanie poza I. Panusą;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo w zakresie, w jakim stwierdził, że zaskarżone przed nim decyzje nie mają związku z prawem do emerytury i nie wywierają na nie wpływu, a w konsekwencji orzekł, że decyzje te są zgodne z zasadami ogólnymi i z kartą praw podstawowych. Błąd wynika z dokonanego abstrakcyjnego i arbitralnego rozróżnienia między prawem do emerytury a prawem do świadczeń emerytalnych. Sporne decyzje niekorzystnie wpływają bowiem na samo prawo do emerytury, a tym samym naruszają nie tylko przepisy wykonawcze do statutu posła, ale także prawo własności oraz zasady proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się kilku naruszeń prawa przy ocenie proceduralnych podstaw stwierdzenia nieważności podniesionych przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji, w szczególności w odniesieniu do: i) wskazania prawidłowej podstawy prawnej spornych decyzji, ii) uprawnień kierownika wydziału, który wydał akt oraz iii) braku wystarczającego uzasadnienia. Sąd powinien był stwierdzić, że sporne decyzje opierają się na przepisie, który został obecnie uchylony, a ponieważ zostały zakwalifikowane jako nadzwyczajne środki administracyjne, powinny być zostać przyjęte przez Prezydium Parlamentu Europejskiego. Ponadto Sąd rozszerzył ponad miarę możliwość uzasadnienia poprzez odniesienie do innych dokumentów. Uzasadnienie nie jest bowiem zawarte w spornych decyzjach, lecz jedynie w opinii służby prawnej Parlamentu Europejskiego, do której nie ma nawet wyraźnego odniesienia w spornych decyzjach ani w aktach przygotowawczych.